

HẠT CHUỐI MỘNG, NGÀY QUA MẮT

NGHIỆP THIỆN ÁC CÒN

TẮT NIÊN ẤT MÃO 1975

Chúng tôi thường nói với quý vị mỗi một ngày qua là lần đi một hạt chuối, rồi ngày khác tới là lần đi một hạt chuối. Như vậy hôm nay là cuối năm Ất Mão. Chúng ta đã lần được bao nhiêu hạt chuối rồi? Tức là lần hết ba trăm năm mươi mấy hạt. Vì tháng thiếu nên không đủ ba trăm sáu mươi mà chỉ có ba trăm năm mươi mấy hạt chuối. Quý vị thấy mấy hạt chuối lần qua rồi, nó còn hay không? Tất cả quý vị nhớ ôn lại xem, từ đầu năm chúng ta đón Giao thừa, lễ Phật ngày mùng một Tết. Giờ đây đón giao thừa nữa, như ba trăm năm mươi mấy ngày qua kiểm điểm lại đối với chúng ta nó còn hay không? Tất cả những ai muốn ôn lại thì chỉ còn nhớ mang máng ở trong ký ức của mình, chứ thực tế thì không còn, chỉ thấy hiện giờ. Mà bao nhiêu ngày qua rồi mắt như vậy, tất cả qua rồi mắt hay còn cái gì?

Tuy nhiên ngày qua chúng ta tìm lại không được, chẳng khác những hạt chuối mộng chúng ta lần qua rồi mắt không còn tìm lại được hạt nào. Nhưng mà trong ba trăm năm mươi mấy ngày qua chúng ta đã gây những hận thù; đã vay nợ tiền bạc của những kẻ khác. Đến ngày chót của một năm và ngày mai sang năm mới, những oán thù đó, tiền bạc của cải ta vay mượn đó có phải trả hay không? Tuy mấy trăm ngày qua chúng ta tìm lại không được, nhưng những cái gì chúng ta đã tạo, hoặc là vay mượn tiền bạc của cải hoặc là gây oán thù với kẻ này người nọ, sang năm những cái đó có mất chưa? Hay là người ta sẽ đem hận khác trả lại cho mình. Như vậy chúng ta thấy nếu một năm qua, ngày tháng trôi qua nó không dừng lại, nhưng những cái vay mượn, cái hận thù, chúng ta đã gây thì năm mới khó mà mất. Hoặc ngược lại, nếu một năm qua chúng ta đã cho người vay mượn hoặc chúng ta gieo công đức với những người chung quanh, sang năm tới, những người đó có trả hay là quên ân đức chúng ta đã gieo? Chắc chắn không quên. Như vậy quý vị thấy mỗi ngày qua rồi mắt, nhưng nghiệp chúng ta đã tạo hoặc thiện hoặc ác chưa mất hẳn. Đó là nhìn ngay hiện tại thực tế cuộc sống sanh diệt của chúng ta. Thời gian trôi qua không dừng, nhưng việc thiện ác gây ra rồi cũng khó mà mất.

Người Phật tử tu hành trên phương diện sơ cơ, chúng ta phải nghĩ đến ngày qua không tìm lại được những việc lành việc dữ ngày đó không mất. Dù có trải qua mười năm, hai mươi, ba mươi năm rồi năm bảy mươi năm đến ngày chúng ta ra đi, tức là cái phút chót bỏ thân tiền ấm sang thân trung ấm tới thân hậu ấm, nghiệp thiện ác hãy còn. Nếu kiểm điểm lại năm sáu mươi năm đã sống, thời gian năm

sáu mươi năm đã trôi qua không tìm lại được. Cũng như hôm nay đến giao thừa, nhìn lại ba trăm năm mươi mấy ngày trôi qua chúng ta không vớt lại được ngày nào hết. Khi chúng ta sắp hấp hối bỏ thân này để sang thân khác, giờ phút ấy cũng như đêm giao thừa này, tất cả cái gì trong một đời chúng ta đã sống năm bảy mươi năm đã mất, nhưng việc thiện ác chúng ta không phải là tiêu hẳn. Vào giờ phút ra đi chúng ta không tìm được thời gian đã sống qua, những việc đã tạo nếu là việc dữ sẽ hướng dẫn chúng ta sang cuộc đời khác chịu đau khổ.

Vì chúng sanh đương gây tạo nên Phật luôn nhắc nhở và khuyên chúng ta thức tỉnh tạo những việc lành. Dù đời này có khổ mà biết gây nghiệp lành thì đời sau được an vui. Đó là phương hướng của người còn đi trong luân hồi.

Chúng ta còn đi trong luân hồi thì nên chọn con đường luân hồi thiện tức là đi lên chớ đừng chọn luân hồi ác để rồi phải đi xuống. Cũng như hiện tại chúng ta phải dời chỗ ở, nên dời chỗ có tiện nghi, có đầy đủ phương tiện sanh sống dễ dàng, chớ không nên tìm chỗ khổ đau phải đói rét v.v... Đó là chúng ta khôn ngoan biết lựa, sắp đặt cho một cuộc sống hiện tại và cuộc sống của tương lai. Bằng không, chúng ta cứ mù mù mịt mịt không biết thiện không biết ác. Rồi cứ như vậy qua ngày, tạo không biết bao nhiêu tội lỗi, đến ngày cuối cùng phải mang nghiệp đen tối, chịu đọa trong cõi hắc ám. Đó là những người thật đáng thương, chịu đau khổ không biết đến đời nào ra khỏi.

Chúng tôi đã nói theo chiều sanh diệt cho quý vị thấy. Chúng ta còn ở trong luân hồi thì chúng ta nên chọn con đường đi sáng sửa an lành hơn, thời gian qua là không trở lại. Tuy vậy nghiệp đã tạo thì không bao giờ mất. Cho nên trong kinh Nhân Quả Phật nói:

Giả sử bá thiên kiếp

Sở tác nghiệp bất vong

Nhân duyên hội ngộ thời

Quả báo hoàn tự thọ

Nghĩa là: Giả sử mình tạo nghiệp trải qua trăm ngàn kiếp đi nữa, nghiệp báo cũng không mất. Nghiệp đó tức là nghiệp lành, nghiệp dữ đã gây. Khi duyên hội ngộ tức là gặp nhân duyên đến rồi thì phải gánh chịu quả báo chớ không chạy trốn đâu được. Nếu chúng ta biết rõ nghiệp báo rồi, chúng ta tạo được nghiệp lành thì an hưởng vui, những cái tự tại. Bằng chúng ta tạo nghiệp dữ, đó là gốc đau khổ, bị lôi cuốn trong vòng khổ đau mãi mãi. Đó là giai đoạn đầu của việc tu hành.

Đến đây chúng ta tiến lên một bước nữa. Chúng ta đã tự biết mỗi ngày qua là một hạt chuỗi mộng lần qua kẽ tay rồi không còn nữa. Cứ mỗi ngày qua rồi, thì mất. Như vậy kết thúc của cuộc đời chẳng qua là một giấc mộng dài. Không có gì hết. Nếu tính những ngày mộng nhỏ, rồi nhiều ngày mộng ngắn kết lại thành một mộng dài, gọi là tháng, rồi mười hai tháng, thành mộng dài hơn là một năm. Ba mươi hoặc năm bảy mươi năm kết thúc lại thành một trường đại mộng. Tức là mộng dài của một cuộc đời. Trong một kiếp mộng như vậy, nếu chúng ta không thức tỉnh biết nó là mộng, cứ tưởng là thật, chạy theo nghiệp tạo khổ đời đời không hết.

Đó là cái mê lầm của chúng ta. Vì vậy cho nên đức Phật lúc nào cũng nhắc bảo chúng ta phải biết rõ cuộc sống không thật, thời gian không thật. Mỗi một ngày qua rồi mất, không ai kéo lại được, giữ lại được. Nói một cách gần hơn hết là một tích tắc đồng hồ đi qua rồi không trở lại. Thời gian trôi vùn vụt không dừng. Cuộc sống của chúng ta thì cứ tiến tới, tiến thẳng tới chỗ cuối cùng là chết. Không ai dừng được, không người nào có thể duy trì kiếp sống khi duyên đã mãn. Mỗi một cuộc sống là thôi thúc mình đến cái chết. Quý vị mỗi sáng thức dậy, thử tìm lại cái ngày hôm qua của mình xem nó ở đâu? Những cái gì qua rồi không thể tìm được, rõ ràng thời gian qua không tìm lại được nữa. Chúng ta còn mắc kẹt trong thời gian thì chúng ta phải quý tiếc thời gian. Chúng ta cần nỗ lực làm cái gì lợi ích cho mình cho chúng sanh để khỏi mất thì giờ vô ích. Đó là khi chúng ta còn cuộc trong thời gian.

Nếu chúng ta có cái nhìn thấu đáo rõ ràng biết thời gian huyền hóa, như tôi nói là những hạt chuỗi mộng hay là những hạt chuỗi nước thì chúng ta cũng ngay nơi thời gian huyền hóa đó tìm cho được cái lẽ chân thật, cái không còn sanh diệt, không còn mắc kẹt, không còn bị lôi cuốn trong dòng sanh diệt của thời gian... Như vậy chúng ta mới là người thoát ra khỏi vòng sanh tử. Bằng không như vậy thì chúng ta bị cuốn trôi mãi trong dòng thời gian. Vì vậy nên trong nhà Phật, có khi đức Phật chú trọng thời gian vô cùng. Ngài nhắc chúng ta lúc nào cũng phải quý tiếc thời gian. Có khi Ngài nói thời gian là cái vô nghĩa, thời gian không có thật. Tùy chỗ mà Ngài đánh giá thời gian. Nếu tính theo chiều sanh diệt thì thời gian rất là quý báu, lợi dụng thời gian để chúng ta tạo tất cả phước lành. Còn đứng về chiều vô sanh, thì thời gian biến thành vô nghĩa. Nó không có giá trị gì. Vì chính thời gian là những hạt chuỗi mộng như tôi thường kể cho quý vị nghe về bà công chúa đòi râu chuỗi nước. Chúng ta đừng dại khờ như bà công chúa đó nữa là cứ đòi cho được râu chuỗi nước để đeo vào cổ. Nhưng tới bao giờ mới râu được râu chuỗi nước. Nếu bà đứng trước những hạt nước lóng lánh, bà đưa tay ra nắm, thì nắm được chừng mấy hạt? Vừa nắm nó nó đã lòn dưới kẽ tay rồi rơi mất. Như vậy những hạt nước kia, nó lóng lánh đẹp thật.

Nhưng ở xa mà nhìn thì nó đẹp, bằng khi nắm nó ở tay rồi, thì nó lòn qua kẽ tay và biến mất. Càng nắm bắt, chỉ mỗi một, nhọc nhằn thôi chứ không nắm được cái gì.

Nếu chúng ta cứ dại khờ chạy theo thời gian mong mỗi nắm bắt những cái gì mà ta cho là hạnh phúc bằng những pháp sanh diệt ở thế gian, thì những hạnh phúc đó lòn qua kẽ tay cũng như là giấc mộng hay là những hạt sương, những cái bóng vậy thôi. Không có gì thật.

Bà công chúa sau khi nắm bắt những hạt nước lóng lánh đó mà không được hạt nào hết mới chán chê rồi xin với vua cha một râu chuỗi thật. Bà được vua cha cho một râu chuỗi kim cương. Và từ đó về sau bà công chúa không còn mơ râu chuỗi nước nữa, vì bà quàng râu chuỗi kim cương đời đời.

Chúng ta cũng như vậy. Trước khi chúng ta biết hạnh phúc của nhân gian là cái sanh diệt là cái ảo ảnh, chúng ta cố nắm bắt nó thì nó lòn qua kẽ tay không bao giờ còn ở với chúng ta phút giây nào. Biết được như vậy, thấy rõ như vậy, chúng ta mới trở lại tìm cái chân thật mà đức Phật đã chỉ dạy. Tìm được cái mặt chân thật đó rồi, tức là chúng ta được râu chuỗi kim cương, chúng ta mang mãi mãi bên mình mà không bao giờ tan nát. Từ cái giả chúng ta chuyển sang cái thật, từ cái sanh diệt bước vào cõi vô sanh. Như vậy đó mới là người biết tỉnh giác. Tỉnh giác được cái giả không còn mê lầm nữa. Người biết được cái thật sống trở về với nó, đó là người tu theo đạo giác ngộ.

Chúng ta giác ngộ cái gì?

- Giác ngộ cái giả lâu nay tưởng là thật. Nhận ra cái thật mà lâu nay bị bỏ quên. Cái thật lâu nay mình bị bỏ quên, rồi đi tìm kiếm. Trong khi mình bỏ quên cái thật chấp cái giả cho nó là thật là mê. Biết được cái giả gọi đó là giác. Người hiểu đạo Phật rồi rất là đơn giản, không có cái gì cầu kỳ huyền bí xa lạ hết, mà chỉ thấy rõ ngay nơi mình cái nào giả cái nào thật. Cái giả mà lâu nay mình lầm, mình chấp nhận nó là mình, là ta đó, giờ đây mình thấy nó là hư giả. Đó là chúng ta đã giác ngộ. Giác ngộ được phần thứ nhất. Qua cái giả đó chúng ta tìm được cái thật, nó đương ẩn náu trong cái giả. Đó là chúng ta đã giác ngộ qua giai đoạn thứ hai. Chúng ta tiến thẳng vào con đường giác ngộ viên mãn không có sai lạc.

Tất cả người thế gian đều đi tìm cái mê lầm. Mê lầm cho cái giả làm thật. Chính chúng ta cũng là nạn nhân đó. Tất cả quý vị kể cả tôi nữa, có thấy cái giả làm thật hay không? Tại sao thấy cái giả làm thật? Như thân tứ đại chúng ta đang mang đây là thật hay giả? Có ai động tới nó mình có ứng hay không? Bình thường lúc tỉnh táo thì thấy tứ đại này

là giả hợp, không có thật. Vì nếu thật thì còn hoài như một khối kim cương, mới gọi là thật. Nay còn mai mất, trong phút giây là tan nát, cái đó cũng như là bọt nước chứ gì? Vì thế biết nó là giả. Lúc bình tĩnh nghe Phật dạy biết nó là giả, nhưng mà có ai thoi một thoi thì thấy giả hay thật? Lúc đó lại thấy thật. Tại sao nó là thật?

Như vậy là sao? Tại sao mình biết nó giả khi mình bình tĩnh? Để thấy rõ ràng khi chúng ta bình tĩnh thì trí tuệ sáng suốt thấy nó hư giả. Khi bị cái gì phản ứng mạnh làm cho nó đau đớn thì lúc đó cái bình tĩnh mất đi, trí tuệ không còn nữa, bản ngã si mê phát hiện ra, rồi cái giả tướng mình thấy nó là thật. Bởi thấy thật nên mới ăn thua tranh giành với người ta rồi tạo nghiệp. Cho nên ta theo đạo Phật là phải giữ bình tĩnh. Có bình tĩnh mới sáng suốt, mà có sáng suốt mới khỏi lầm. Khi lầm cái giả làm thật. Thiếu bình tĩnh thì bị mê lầm. Đó là điều căn bản. Khi chúng ta nghe Phật dạy, nghe quý Thầy giảng thì coi như tỉnh hết rồi, coi như mình là thánh nhân rồi, nhưng đụng việc với thế gian thì mình là phạm phu hẳn. Đó là chúng ta chỉ bình tĩnh được khi vô sự, khi có sự là mê. Đó là điểm tôi nhấn mạnh nhất hôm nay.

Chúng ta phải làm sao khi hữu sự coi như vô sự. Đó là cái thiết yếu. Đó mới là cái sức mạnh của người tu hành. Khi vắng vẻ lặng lẽ thì chúng ta tỉnh táo, thấy cái nào giả cái nào thật rành rẽ, nhưng khi đụng việc, trí tuệ đó mất đi, chúng ta lại nổi sân lên rồi chấp cái giả thành thật. Ngài Vĩnh Gia nói: “Giả sử vòng lửa quay trên đỉnh, định tuệ vẫn tròn sáng không mất.”

Như vậy mới thật là tỉnh ngộ. Còn mình tỉnh khi vắng vẻ, khi ồn ào thì mình mê. Cái đó chưa phải là thật tỉnh. Tất cả chúng ta ai cũng có thể biết được hết.

Một là thiếu sự hướng dẫn của thầy của bạn.

Hai là thiếu ý chí cương quyết mãnh liệt để nỗ lực tu hành.

Do đó không giác ngộ rồi ở mãi trong mê.

Rất tiếc rằng có nhiều người cả đời chưa bao giờ biết được cái thân này là hư giả, họ chỉ biết nó là thật, cho nên khi nói nó là giả họ không tin. Đó là vì họ thiếu sự hướng dẫn của thầy bạn, cho nên họ mê. Có người được thầy bạn hướng dẫn, vì thiếu ý chí mãnh liệt nên khi nghe thì tỉnh, khi hết nghe thì mê. Vậy chúng ta nhất là hiện nay, phải quả quyết và can đảm ngay trong khi chúng ta biết cái đó là giả, cái kia là thật. Quả quyết rằng cái này là giả không bao giờ mê nó. Cái kia là thật đừng bao giờ bỏ nó. Đừng mê cái giả và đừng bỏ cái thật để hằng sống và cố gắng sống mỗi ngày mỗi huân, mỗi ngày tập, lâu ngày mới thuần thục, tự nhiên

chúng ta cũng như ngài Vĩnh Gia khi Ngài nói: Dù có vòng lửa xoay trên đầu, định tuệ Ngài cũng không mất. Cho nên chỗ quan trọng mà chúng ta phải thấy là tâm chúng ta dễ xao xuyên lúc ồn ào. Bây giờ mình phải nỗ lực thêm, làm sao khi xao xuyên mà chúng ta vẫn cười.

Ví dụ cụ thể là khi xưa mới tập ngồi thiền nhất là khoảng tám chín giờ tối. Có những cái loa ở dưới vọng lên núi các bài hát, các bài ca lãnh lót, lúc đó thiền tâm bị phân tán. Chúng ta nỗ lực hướng dẫn nó, nỗ lực kèm hãm nó, lần lần sẽ làm chủ nó. Đến lúc nào đó, tiếng ca hát không còn đủ hấp dẫn như xưa nữa. Thấy không? Kết quả rõ ràng như thế, chứng minh rằng nếu cái gì chúng ta nỗ lực cố gắng thì sẽ vượt qua, không còn bị lệ thuộc nữa. Mình tưởng rằng mình ngồi thiền trong chỗ yên thì được yên, khi có động chạy theo tiếng động, rồi mình cảm thấy tiếng động sẽ lôi mình đi, không bao giờ mình thắng nó. Đừng tưởng như vậy. Mình phải tin tưởng quả quyết rằng khi động chúng ta vẫn làm chủ được. Ngày nay làm chủ một phần, ngày mai làm chủ một phần, nhiều ngày như vậy, rồi ngày nào đó tắt cả tiếng động đều vô nghĩa đối với chúng ta. Đó là lẽ chân thật chứ không phải tôi bịa đặt. Tất cả chúng ta nếu cố gắng như vậy thì tắt cả tiếng động sẽ vô nghĩa khi chúng ta làm chủ hoàn toàn. Tôi nói ví dụ nhỏ, ngoài ra những việc lớn cũng như vậy.

Giả sử chúng ta ở trong cảnh ngộ nào khát khe máy hay là ồn ào máy đi nữa, miễn tâm hồn chúng ta làm chủ được, tôi tin rằng ai cũng tu được hết. Hồi chúng ta rảnh rang thì chúng ta ngồi thiền, lúc chúng ta bận rộn hoặc cuộc cỏ hoặc trồng rau chúng ta cũng tu được như vậy chúng ta thấy lúc nào mình cũng tu được, lúc đó thấy mình vui vẻ không thiệt thòi gì hết. Bằng cho rằng ngồi thiền mới tu được; cuộc rầy không tu được thì sẽ thấy thiệt thòi. Bởi vì có ngày không ngồi thiền được giờ nào, như vậy ngày đó không tu sao? Cuộc rầy mà tu được thì không thiệt thòi tí nào hết. Thay vì ngày xưa ngồi một ngày ba tiếng đồng hồ, bây giờ cuộc rầy sáu tiếng tu luôn, thì mình lời được thêm ba tiếng nữa. Phải vậy không? Như vậy mình có thiệt thòi chút gì đâu. Đó là cái mà chúng ta hiện nay phải tập nỗ lực như vậy. Làm sao trong cái tu của chúng ta không vì hoàn cảnh mà nó chướng ngại. Đó là cái thiết yếu.

Tuy nhiên lúc đầu phải chấp nhận rằng, mình đang ngồi trong yên mà có tiếng động thì thế nào cũng bị xao xuyên. Trong khi xao xuyên đó chúng ta nỗ lực mỗi ngày, nỗ lực càng ngày càng lâu, tiếng động sẽ vô nghĩa với chúng ta. Đến chừng đó chúng ta mới tự tại trước tất cả tiếng động. Như vậy chúng ta đừng có thói chuyển vì có tiếng động mà tu không được. Chúng ta phải nghĩ ai trong chúng ta cũng sẽ được thử thách của những tiếng động. Nhờ tiếng động mà sau đó

không bị chướng. Đó là điều cần phải nỗ lực. Nếu nỗ lực được như vậy rồi thì sau quý vị sẽ cười, nhớ hồi xưa tiếng động là cái chướng của mình, bây giờ có tiếng động mình ngồi cũng hay. Như vậy mình không thấy buồn thấy sợ thấy nản gì hết. Đó là tôi nhắc rõ chỗ thiết yếu của người tu.

Tất cả chúng ta rõ đâu là mê. Mê cái gì? Như khi nãy tôi đã nói một lần: Mê là làm nhận cái giả làm thật. Mê là vì chúng ta chạy theo cái giả mà quên cái thật. Ngay nơi bản thân chúng ta, chúng ta cứ chấp vọng tưởng làm tâm mình, chấp tứ đại làm thân mình rồi cứ tưởng cả ngày cả tháng cả năm. Suốt đời cứ chạy theo vọng tưởng, theo thân tứ đại, lo bảo bọc bồi dưỡng cho nó đủ thứ hết để rồi nó hoại.

Giả sử quý vị có trồng hai cái cây, cây chuối chẳng hạn. Khi quý vị trồng nó trở bông có trái, cho kết quả như ý của quý vị thì quý vị mới săn sóc. Nếu khi trồng mà nó ẻo uột, hư gãy, biết rằng không thể nào cứu được, thì quý vị làm sao? Thôi thì bỏ liều cho nó gãy nó mục. Không thể giữ được thì phải bỏ liều. Nhưng cái thân quý vị có bỏ được không? Ai cũng biết không giữ được mà không dám buông nó. Phải vậy không? Biết cái không bao giờ giữ được mà bao giờ cũng cố giữ. Thờ thoi thóp sấp tất thờ mà cũng nói còn nước thì còn tát. Không bao giờ bỏ được. Như vậy để thấy rõ rằng chúng ta bám vào nó, cho đến phút cuối cùng cũng còn bám. Bám vào mà không có tí nào bảo đảm hết mà vẫn bám. Không phải tôi bảo quý vị cố tình bỏ nó, nhưng mà chúng ta mang nó như là mang bè qua sông. Nhớ chúng ta nuôi thân này là kẻ đeo bè qua sông. Giữa sông nó có hư có đứt dây, thì chúng ta rằng nó lại, khi tới bờ thì bỏ lên bờ. Khi tới bờ chúng ta không thấy nó quan trọng nữa. Chúng ta thấy nó là giả, nhưng cần nó đưa đến chỗ giác ngộ viên mãn nên chúng ta phải nương nó. Khi chúng ta nương nó thì phải biết rõ nó là cái không giữ được, biết rõ ràng như vậy, đừng bao giờ quên. Không thì cứ nhớ nó là thật không thể mất. Thân nhân của chúng ta cũng thế. Quý vị nào độ năm mươi tuổi trở lên kiểm điểm lại coi còn được mấy vị. Ông có còn không? Ông nội bà nội còn không? Ba má chưa chắc là còn. Phải vậy không? Như vậy biết lớp người trước đã tan hoại, mình cũng đang tan hoại. Tại sao khi đó cứ cho thân này là thật, cái không giữ được, biết rồi nó sẽ tan hoại, mà mình cứ cho là thật, cố bảo vệ, gìn giữ, tạo bao nhiêu cũng vì nó. Đó là cái làm lớn lao của chúng ta. Cho nên người tỉnh giác biết rõ thân này là hư giả nhân duyên hòa hợp không thật, kể cả cái vọng tưởng điên cuồng của mình.

Quý vị suy nghĩ điều này, suy nghĩ việc nọ. Cái suy nghĩ đó là ai suy nghĩ? Mình suy nghĩ phải vậy không? Tôi đặt câu hỏi: Thí dụ quý vị đang suy nghĩ điều thiện, nghĩ giúp người này người kia, cho rằng cái suy nghĩ thiện này là mình. Một lát có ai

chọc tức, mình muốn hại người đó, thì cái suy nghĩ ác là ai? Nếu cái suy nghĩ thiện là mình, vậy cái suy nghĩ ác là ai? Rồi một lát suy nghĩ thấy người kia gương mặt dễ ghét quá. Gặp người khác thấy gương mặt dễ thương. Vậy thấy dễ thương dễ ghét là ai thấy. Nếu nghĩ thương là mình, nghĩ ghét là ai? Vậy mình có bốn năm thứ mình sao? Cái nào cũng mình thì cái nào là mình thật?

Quý vị nhìn rõ ràng mỗi một niệm sanh diệt, sanh diệt vô thường, từng đợt từng đợt như dòng nước chảy. Nó không có thật. Mới niệm thương đây rồi đến niệm ghét, niệm buồn niệm giận xen lẫn nhau. Cái dòng sanh diệt chấp chồng với nhau không thật. Mình chấp đó là tâm mình thật. Chấp cái thân tứ đại hư giả là thật, chấp cái tâm sanh diệt từng đợt, từng đợt là thật. Như vậy chấp cái sanh diệt hư giả là mình thì sẽ đi trong con đường nào? Bám vào cái sanh diệt thì phải đi trong sanh diệt. Sanh diệt tức là mê. Mê thì dĩ nhiên mình phải đi trong luân hồi không chổi cái gì được hết. Nếu chúng ta cứ làm chấp vọng tưởng, cho đó là mình, chấp thân tứ đại này là mình thì suốt đời suốt kiếp không biết bao nhiêu a-tăng-kỳ kiếp mình mới thoát khỏi luân hồi. Chỉ bao giờ mình biết quả quyết rằng cái vọng tưởng đó là hư giả không thật thì chừng đó mình mới tìm cái chân thật. Như khi nãy tôi kể chuyện bà công chúa nắm bắt những hạt nước. Nắm bắt nó luồn qua kẽ tay không được hạt nào hết, chừng đó bà mới biết những hạt nước không thể nắm được. Bà không còn ham mê những hạt nước nữa, mới đòi nhà vua cho xâu chuỗi kim cương. Chừng quãng xâu chuỗi kim cương vào cổ mới chắc là xâu chuỗi thật. Còn bao nhiêu hạt nước lấp lánh mà mình bám vào đó đều là hư giả.

Cũng như vậy, khi nào chúng ta thấy rõ thân hư giả này là không thật, vọng tưởng hư giả không thật, biết rõ nó không thật rồi thì bước qua giai đoạn thứ hai. Tức là tìm cái chân thật trong cái hư giả đó. Được cái thật trong cái hư giả đó rồi chúng ta mới thấy mình từ trước đến giờ là kẻ ngu si. Mình làm cái giả là cái thật, rồi bỏ quên cái thật. Cho nên trong kinh Phật nói: “Chúng ta có hòn ngọc báu cột trong chéo áo mà quên.” Quên hòn ngọc trong chéo áo rồi đi ăn xin, đi đầu làng xó chợ, sống vất vưởng qua ngày lấy đó làm đủ làm dư. Không biết mình có hòn ngọc quý để lấy ra xài. Kẻ có của báu bỏ quên chịu nghèo khổ là kẻ tỉnh hay mê? Đó là kẻ mê. Chúng ta cũng vậy. Biết được cái thân hư giả này rồi, chúng ta mới tìm được cái chân thật của chúng ta. Đó là tỉnh. Còn bằng chúng ta bỏ quên cái chân thật đó, chấp nhận cái thân hư giả này là mình, đó là kẻ mê. Vì vậy đức Phật nói rằng: Chúng ta là kẻ si mê. Nếu trong đời chúng ta tự biết rõ cái giả không mê làm nữa, và tìm ra cái thật, như vậy mới thật là con người cầu đạo giải thoát. Cũng như lời của ngài Vĩnh Gia Huyền Giác nói:

“Cùng Thích tử, khẩu xưng bần, Thật thị thân bần đạo bất bần.” Người dòng họ Thích là kẻ bần cùng luôn luôn tự nhận mình là bần đạo. Như vậy mà có thật là bần hay không? Thật sự thân tuy bần nhi đạo bất bần. Thân bần thật nhưng đạo không bần. Tại sao thân này bần? - Là vì mặc áo vá. Còn tại sao không bần? - Vì mình có chứa hạt châu vô giá. - Vô giá trân. Như vậy tại sao chúng ta nghèo? - Vì chúng ta là kẻ ăn mày mặc áo vá. Cho nên luôn luôn xưng là bần đạo. Tuy bên ngoài chúng ta nghèo, mà bên trong tìm được hạt châu vô giá. Hạt châu vô giá dùng hoài không hết. Đó mới đúng là người cầu đạo. Biết rõ mình có một của quý vô giá cho nên không chạy theo hư giả, để tìm cái của báu chân thật. Tìm được của báu chân thật, mới là người giác ngộ, người cầu đạo chân chánh. Chúng ta cứ chạy theo cái bên ngoài hoài thì không bao giờ tìm thấy được cái kho báu nơi mình. Đó là chỗ thiết yếu của chúng ta trong khi tu hành.

Vậy ai đã phát tâm tu hành theo đạo Phật nên nhớ rõ ràng Phật là giác. Tu theo Phật là đi trên con đường giác ngộ của Phật. Tu theo đạo Phật mà không giác được gì hết thì không phải tu theo đạo Phật. Cũng như tôi nói đi về Sài Gòn, tức nhiên mình đi trên con đường về Sài Gòn. Đã đi trên con đường về Sài Gòn mà không tiến được cây số nào hết, thì cái đó gọi là đi về Sài Gòn không? Tức gọi là ngồi, hoặc là ở một chỗ, hoặc là đi con đường khác. Chớ thật tình mình đi trên con đường về Sài Gòn thì mỗi một giờ, mỗi một ngày đã tiến đi rồi. Ngày nào ngày nào cũng có tiến trên con đường đó không dừng. Cũng vậy, chúng ta theo đạo giác ngộ thì ngày nào năm nào chúng ta phải có giác mới được. Nếu chúng ta không giác thì không phải tu theo đạo Phật. Như vậy quý vị cảm thấy mình có giác hay không? Thật sự quý vị có giác chớ sao không giác. Tại vì mình quen tưởng giác ngộ như lúc đức Phật thành đạo, phải có được tam minh lục thông. Tưởng mình không có tam minh lục thông gì hết thì không gọi là giác, chớ sự thật không phải. Ngày xưa quý vị chưa tu, quý vị có bao giờ nghĩ thân này là giả đâu? Bao giờ cũng cho thân này là thật, rồi tranh hơn tranh thua, duyên đủ thứ hết. Hiện giờ quý vị có nghe Phật dạy, có nghe giảng kinh, nhận thân này là giả, tức là có giác ngộ rồi. Tuy nhiên mới là tỉnh thôi lúc mê thì quên. Trong nhà Phật gọi cái giác ngộ đó là bệnh rét cách ngày. Ngày thì mạnh sần sấn, ngày thì trùn chần. Cái giác đó chưa là thuần giác. Nhưng dù sao cũng là giác. Bởi vì sao?

Bởi đức Phật dạy: Tu thành Phật phải được Vô thượng chánh đẳng chánh giác, nghĩa là cái giác của đức Phật, không ai hơn và hằng mãi. Chánh đẳng là chân chánh viên mãn không dùng không có một chỗ hở. Đạt được giác ngộ, đó là thành Phật. Còn chúng ta giác ngộ cách ngày cách giờ, cái giác ngộ đó được gọi là Phật chưa? Cũng

là có giác nhưng chưa phải là Phật con, cũng là Phật cháu, Phật chất. Cũng có một chút trong đó chớ chẳng phải vô phần. Như vậy chúng ta không có mặc cảm rằng chúng ta chưa từng giác. Chúng ta biết được hoàn cảnh xã hội, hay là tất cả sự việc chung quanh là duyên hợp nên cũng là hư giả. Biết như vậy tuy chưa thường xuyên, nhưng có biết chút nào là có giác chút ấy. Như vậy chúng ta có giác chớ không phải không giác. Lại nữa, chúng ta lâu nay chấp nhận những vọng tưởng điên cuồng là mình là tâm của mình, giờ đây biết là vọng tưởng thì chúng ta có giác rồi. Giờ phút nào chúng ta có biết như vậy là giờ phút chúng ta giác. Nếu kiểm điểm lại so với năm rồi, năm nay quý vị tiến nhiều chưa? Tiến khá lắm chừ, phải vậy không? Tu lâu mà không tiến là tại mình quên, mình thấy sao cái đó nó thường quá, chưa có hào quang, phải vậy không? Chưa biết bay cho nên mình cho là không giác, chớ sự thật đã tiến rồi. Có khi cái giác đó cách khoảng thưa thì một giờ, nhật thì nửa giờ, hoặc là mười phút chẳng hạn. Chỉ cách khoảng như vậy, khi xưa cả năm chưa từng giác lần nào, phải vậy không? Như vậy là mình đã tiến bộ khá nhiều đừng bi quan.

Tôi đã chỉ sự thật cho quý vị thấy việc tu hành không phải là không tiến nhưng vì mình không kiểm điểm nên thấy không tiến. Tại mình tưởng là không tiến chớ không phải là mình không tiến đâu. Vì vậy tất cả chúng ta nếu là kẻ tu hành cầu đạo giác ngộ thì chúng ta phải thấy rõ ràng mỗi ngày, mỗi ngày chúng ta phải giác, không thể mê được. Nếu giác càng nhật là tiến bộ của chúng ta, còn giác thưa là lui của chúng ta. Có nhiều vị than thở với chúng tôi, biết vọng mà vọng cứ sanh hoài làm sao? Vọng nó sanh thì sanh, nó sanh thì đừng chạy theo nó. Biết vọng đừng theo nó là giác rồi. Trăm lần vọng thì có trăm lần giác, không có buồn không có sợ. Đó là tôi nói về tâm.

Giờ đây đến thân cũng vậy. Nếu có bệnh hoặc chương ngại gì đi nữa, mình biết thân này là hư giả, thì ngay nơi thân này tỉnh giác.

Giác thân giác tâm là cái giác căn bản. Mình biết rõ ràng thân tâm không làm rồi, tìm ra cái thật nữa thì quý báu vô cùng. Đó là quý vị đã nắm được hòn ngọc vô giá trong tay. Nếu chưa tìm được hòn ngọc đó, khi biết thân hư giả, đó là quý vị từ bỏ con đường giả để trở về con đường thật. Tuy chưa nắm được, nhưng đã tiến một bước rồi. Đó là sự thật, cho nên tất cả quý vị nào hiểu đạo rồi thì tự nhiên nhìn thấy mình tu có vẻ chín chắn hăng hái chừ không thối chuyển. Bởi vì mình biết có giác, mà có giác như đánh giặc với phiền não. Còn có đánh tức là mình chưa thua. Người thua là người xếp giáp chạy dài mới thua. Mình còn đánh, dù chưa có thắng hoàn toàn nhưng cũng còn đánh chớ chưa phải là kẻ thua trận. Giặc mình còn đánh là thắng hay thua? Vừa dấy vọng, biết vọng là

nó hết. Đó là mình thắng được giặc rồi, phải như vậy không? Có giặc nào mình giết nó mà nó còn kéo mình, nó không mất. Có thứ giặc nó kéo mình đi xa một chút mới mất. Quý vị kiểm lại là kẻ toàn thắng chứ không phải thua đâu. Tại vì giặc nhiều quá nên thắng lâu. Nếu một hai chú thì mình thắng nhanh có lẽ thành Phật rồi, phải vậy không? Tại vì có triệu triệu chú thành ra mình cứ đánh hoài mà chưa hết. Tất cả quý vị cứ tin tất cả những chú giặc của mình là những đứa giả. Ông chủ mới là người thật. Kẻ thật đánh với kẻ giả lo gì không thắng. Tin quả quyết như vậy thì việc tu tiến của mình sẽ thành công, chắc chắn thành công một trăm phần trăm. Đó là tôi nói quý vị thấy rõ việc tiến tu của mình. Khi nhớ việc tiến tu của mình, chúng ta không nên quên hiện giờ là ngày ba mươi Tết, tức là qua một năm nhìn lại, chúng ta có già trẻ gì không?

Một năm qua, tất nhiên chúng ta nhận xét chậm lụt mấy đi nữa, cũng thấy mình có già nhiều rồi. Nếu nhận xét tinh vi thì mình già đi từng giây phút huống nữa một năm. Đây là tôi nói nhận xét chậm lụt nhất thì qua một năm, chúng ta cũng thấy già nhiều sinh lực có giảm đi, sự chiến đấu cũng có kém đi một chút. Năm nay yếu đi một chút, năm tới yếu đi một chút mà mình không nỗ lực thì thành công hơi khó. Nên nhớ qua một năm mình suy yếu đi, trí tuệ cũng yếu, tinh thần cũng yếu, vậy chúng ta phải nỗ lực, nhất là những vị sáu mươi tuổi trở lên. Con đường của mình sắp tới giai đoạn chót rồi. Muốn làm một cuộc đua đến giai đoạn chót phải chạy nước rút. Không thể chần chờ được. Vì vậy mà ai đã sáu mươi tuổi rồi thì nhớ một năm qua là chúng ta phải nỗ lực bằng mấy lần năm trước. Như vậy năm rồi có nỗ lực hơi ít thì dự bị cho năm tới đây phải nỗ lực bằng hai bằng ba mới được. Không thể chần chờ vì bọn ma quỷ còn đông quá, nếu mình chần chờ thì nó thắng mình chứ mình không thể thắng được nó. Vì vậy quý vị phải nỗ lực hơn. Không cứ phải quý vị già sáu mươi tuổi trở lên mới nỗ lực, quý vị bốn năm chục tuổi thì sao? Không biết mình có sống tới sáu mươi tuổi hay không. Có thể đến sáu mươi nhưng chưa chắc, cần phải nhớ là mạng sống trong hơi thở. Phải nỗ lực như những người đã lớn tuổi. Đừng y lại đời còn dài đi từ từ cũng được, cần nỗ lực chứ không lười thôi được.

Như vậy, chúng ta thấy phải nỗ lực, nỗ lực thì mới có tiến và bảo đảm một ngày nào chiếc bè này rã, chúng ta bước lên bờ. Bằng không thì không bảo đảm. Ai dám tin rằng ngày mai cũng còn an ổn khỏe mạnh như ngày nay. Khi đã thở ra mà không hít vào thì đã hết cuộc đời. Cho nên tất cả chúng ta phải nỗ lực, rất là nỗ lực mới được, chứ không phải nỗ lực tầm thường. Do đó tôi nghĩ rằng, nhớ đến ngày ba mươi, đêm giao thừa thì chúng ta nên nhớ đến cái phút thở hào hển, bà con chung quanh kẻ chấp tay niệm Phật, người thì lau nước mắt chờ đưa chúng ta qua thế giới khác. Nói như

vậy để quý vị đừng chần chờ nữa. Chớ thấy sum họp đầy đủ, thì vui tung bừng lên, rồi không biết làm sao nữa. Nhớ tới đêm giao thừa thì chúng ta phải nên nhớ đến ngày đến giờ mà mọi người thân chúng ta đang lau nước mắt khóc tiễn chúng ta đi từ thân này bước qua thân khác. Có nhớ như vậy thì đêm giao thừa sẽ là đêm thôi thúc đậm đà trong lòng chúng ta. Còn không nhớ như vậy thì ý nghĩa đêm giao thừa nó yếu ớt đi. Khi nhớ tới một năm qua là chúng ta già đi một phần, chúng ta phải nỗ lực phải làm sao tiến tới tiến mãi, không lùi.

Từ trước tôi nói sự thật của tôi thấy và với tâm niệm mà tôi đã đọc được qua quý vị để nhắc nhở quý vị cố gắng trong sự tiến tu.

Giờ đây tôi nói qua các vị Thiền sư cho vui. Bởi cái thấy của các Thiền sư lúc nào cũng tương tự chứ không khác nhau mấy. Tôi dẫn một Thiền sư Trung Hoa, ngài Quang Giác đời Tống. Một hôm đến ngày Xuân có người hỏi Ngài có cảm tưởng gì về con người thì Ngài làm một bài thơ như sau:

Khứ niên phùng thanh Xuân

Châu nhan ánh đào lý

Kim niên phùng thanh Xuân

Bạch phát yểm song nhĩ

Nhân sanh thất thập niên

Tật nhược đông lưu thủy

Bất liễu bản lai tâm

Sanh tử hà do lý

Dịch:

Năm trước gặp thanh xuân

Má hồng khoe đào lý

Năm nay gặp thanh xuân

Tóc bạc đầy cả mái

Người đời tuổi bảy mươi

Nhanh như dòng nước chảy

Chẳng ngộ tâm xưa nay

Sanh tử làm sao khỏi

Thiền sư mỗi năm qua thấy thân trẻ biến thành già. Kể cả bảy mươi năm trôi nhanh như

dòng nước chảy. Nếu không ngộ được bản tâm xưa nay, làm sao thoát khỏi dòng luân hồi sanh tử. Chúng ta là con cháu trong nhà Thiền cần phải thấy như thế. Có được cái thấy này, chúng ta mới thức tỉnh tiến tu chóng thoát ly sanh tử.

Vậy mong tất cả quý vị cùng chúng tôi, chúng ta dự buổi tiệc trà đạm bạc đêm giao thừa này, là một ẩn tượng đánh thức chúng ta tỉnh giấc cuộc đời là vô thường, phải nỗ lực tiến tu đừng để trôi qua vô nghĩa.

Chúc quý vị sang năm mới thường tỉnh giác.

